

พระมหาณ์พัทลุง

ประมินทร์ อินทรักษ์

พระมหาณ์เป็นวัฒนธรรมทางความเชื่อ ในการนับถือศาสนาอีกศาสนาหนึ่งที่มีกิจกรรมงานจำนวนมากหนึ่ง ยังคงถือปฏิบัติและประกอบพิธีกรรมตามความเชื่อ สืบเนื่องต่อ กันมา เป็นระยะเวลาเวลายาวนาน และยังคงมีบทบาทต่อวิสัยชีวิตของผู้คนบางท้องถิ่นในจังหวัดพัทลุง อย่างกว้างขวาง จึงเป็นเรื่องที่น่าศึกษาค้นคว้า และบันทึกไว้เป็นหลักฐานมรดกทางวัฒนธรรม เพื่ออนุชนรุ่นหลังและผู้สนใจได้ศึกษาต่อไป ก่อนที่จะสูญหายไปตามกาลเวลา

พระมหาณ์พัทลุงในปัจจุบันสืบเชือสายมาจากพระมหาณ์พนังงานพิธีของเจ้าเมืองพัทลุงในอดีต ซึ่งมีตำแหน่งเป็นขุน คือ ขุนไชยปารี ขุนปะไหมสุหรี และขุนศรีสมภู ตำแหน่งของพระมหาณ์ทั้งสามนี้เป็นส่วนหนึ่งของพระมหาณ์พนังงานพิธีของเมืองพัทลุงที่มีบันทึกไว้ในพงศาวดารเมืองพัทลุง ฉบับหลวงศรีวรรัตร (พิณ จันท์โรจวงศ์ พ.ศ.2462) บรรพบุรุษของพระมหาณ์ทั้งสามนี้ได้สืบทอดธรรมเนียมประเพณีและพิธีกรรมต่าง ๆ ตามขนบนิยมของพระมหาณ์มาจนถึงพระมหาณ์รุ่นปัจจุบันที่ยังคงยึดถือและครองเป็นพระมหาณ์ด้วยกัน 4 คน คือ

1. พระมหาณ์ ทอง ชาญเกลี้ยง ปัจจุบันอายุ 87 ปี
2. พระมหาณ์ บุญจันทร์ ชาญเกลี้ยง
ปัจจุบันอายุ 64 ปี

3. พระมหาณ์บุญญา ชาญเกลี้ยง

ปัจจุบันอายุ 66 ปี

4. พระมหาณ์ปัว ชาญเกลี้ยง ปัจจุบันอายุ 63 ปี
(ซึ่งเป็นพระมหาณ์คนล่าสุด นาชพระมหาณ์เมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2537)

พระมหาณ์ทอง ชาญเกลี้ยง

นอกจากนี้ยังมีชาวบ้านที่มีความเป็นพระมหาณ์โดยสายเลือดอีกมากที่ยังไม่ได้บวช หรือครองผ้าขาว อย่างพระมหาณ์พิธี เชือสายพระมหาณ์เหล่านี้จะตั้งภูมิสถานอยู่ที่บ้านเป็นหมู่บ้าน โดยเลือกทำเลที่เป็นที่ดอน คือที่สูงกว่าระดับน้ำท่วมถึง ซึ่งพระมหาณ์พัทลุงจะกระชาจอยู่บริเวณบ้านคอนรุน คอนยอ คอนเต็จ คอนปริง โคกวา ในเขตอำเภอเมืองพัทลุง

โดยหลักปฏิบัติของศาสนาพราหมณ์ที่ยึดถือปฏิบัติกันมาอย่างเคร่งครัดนั้น การที่จะบรรลุเพื่อสืบทอดความเป็นพราหมณ์ได้นั้น พราหมณ์ผู้นั้นจะต้องมีคุณสมบัติดังนี้

1. ต้องเป็นผู้ชาย

2. จะต้องมีเชื้อสายเป็นพราหมณ์ โดยบรรพบุรุษจะต้องบวชพราหมณ์สืบเนื่องต่อกันมาไม่ขาดสาย คือ พ่อจะต้องบวชพราหมณ์ลูกจึงจะบวชพราหมณ์ได้ แม้ปู่จะบวชพราหมณ์ แต่หากพ่อไม่บวชพราหมณ์ ลูกชายก็ไม่สามารถที่จะบวชพราหมณ์ได้ เพราะถ้าว่าได้ขาดความเป็นพราหมณ์ตรงช่วงของพ่อไปแล้ว จึงเป็นพราหมณ์โดยสายเลือด แต่บวชพราหมณ์ไม่ได้

3. แม้เป็นลูกของพราหมณ์ที่บวชพราหมณ์แล้ว แต่ไปแต่งงานกับสามีที่ไม่มีเชื้อสายพราหมณ์ ลูกชายจะบวชพราหมณ์ไม่ได้ แต่ถ้าแม้ไปแต่งงานกับสามีที่เป็นพราหมณ์โดยสายเลือด ลูกชายสามารถบวชพราหมณ์ได้

4. อายุจะต้องครบ 40 ปีบริบูรณ์

5. การบวชสามารถบวชได้เพียงวันเดียวเท่านั้น ในรอบปี คือ วันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 4

6. จะต้องเรียนท่องบทสาดตามคัมภีร์ของพราหมณ์ให้ได้ก่อนจะถึงวันบวชจึงจะบวชได้

การบวชเป็นพราหมณ์นั้น เมื่อมีคุณสมบัติครบตามที่กำหนดไว้แล้วเมื่อถึงวันบวชคือ วันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 4 พราหมณ์ผู้ที่จะบวชจะต้องเตรียมเครื่องนุ่งห่ม สำหรับสวมใส่ตามประเพณีนิยมของพราหมณ์ คือ

1. ผ้านุ่งโงะจะเบนสีขาว

2. เสื้อแขนยาวสีขาว

3. เสื้อลำลองซับเหงื่อสีขาว

4. เสื้อใหญ่เป็นเสื้อคลุมแขนยาวชายเสื้อยาวถึงเข่าสีขาว

5. ผ้าโพกศีรษะสีขาว

6. หมากทรงกระบอกเย็บช้อนกันด้วยผ้าขาว 12 ชั้น

7. ผ้าพาดไหล่พับช้อนกันแบบสั่งขาวสีขาว

นอกจากเครื่องนุ่งห่มแล้ว เครื่องบริขารที่สำคัญที่พราหมณ์จะต้องมีประจำตัวเป็นของตัวเอง คือ สร้อยสูกประจำทำด้วยเขาวัวดำ หอยสังข์ และคัมภีร์ที่ใช้สาด หั้งหมดนี้จะต้องนำมาที่วัดในวันบวชก่อนถึงเวลาพlobค่ำ เมื่อมาถึงวัดก็จะทำพิธีโภกผม โภนคิว แต่จะเว้นผอบนศีรษะบริเวณกระหม่อมไว้กระจุกหนึ่งเพื่อไว้เป็นนายผม แล้วนุ่งห่มชุดขาวอย่างพราหมณ์เข้าสู่คุลาโรงธรรม ก่อนจะบวชพราหมณ์จะต้องรับศีลจากพระ และเมื่อถึงพิธีบวช พราหมณ์ผู้เป็นหัวหน้าจะทำพิธีบวชตามพิธีกรรมของพราหมณ์จนเสร็จพิธี

พราหมณ์เมื่อผ่านพิธีบวชเป็นพราหมณ์แล้วจะครองเพศ เป็นพราหมณ์นักบวช โดยนุ่งผ้าโงะจะเบนสีขาว สวมเสื้อแขนยาวสีขาว โพกศีรษะด้วยผ้าขาว ถือศีลห้าไม่บริโภคเนื้อร้า ปลาไหล และจะต้องครองเพศเป็นพราหมณ์ไปตลอดชีวิต

บทบาทและสถานะของพราหมณ์ในอดีตนั้น พราหมณ์พักลงมีหน้าที่เป็นผู้ประกอบพิธีกรรมในงานสำคัญของเมืองพักลงมาตลอด โดยทางราชการจะนิมนต์พราหมณ์ไปเป็นผู้ประกอบพิธีในงานเฉลลงรัฐธรรมนูญ (24 มิถุนายน) งานเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว งานพิธีถือน้ำพิพัฒน์สัตยา ซึ่งทำ

กันปีละ 2 ครั้งคือ ครั้งแรก วันขึ้น 14 ค่ำ เดือน 12 ทำพิธีที่อุโบสถวัดวงศ์ และครั้งที่ 2 ทำกันในวันสงกรานต์ หรือวันนี้ใหม่ไทย ทำพิธีบวชสามเณรในวัด โดยพระมหาณจะเป็นผู้ส่งน้ำพระพิพัฒน์สัตยาจากให้แก่ ข้าราชการด้วย ส่วนงานของชาวบ้านซึ่งพระมหาณเป็นผู้ประกอบพิธีให้มีอยู่หลายงานด้วยกัน คือ

ทำขันนาก พระมหาณจะอ่านคัมภีร์บูชาพระเจ้า เพื่อเป็นศิริมงคลแก่เจ้านาคและทำหน้าที่สั่งสอนอบรม เจ้านาค

ทำขันญุดึก พระมหาณจะอ่านคัมภีร์เชื้อเชิญเทวดา มาปกปักษากษา และไล่สิ่งอุบาทร์ทั้งปวง

งานแต่งงาน พระมหาณจะเป็นผู้ประกอบพิธี รดน้ำสังข์แต่เพียงผู้เดียว สังฆารด้น้ำนั้นจะเป็นของพระมหาณที่ใช้เป็นการประกอบพิธีกรรม เป็นการหลั่งน้ำเพื่อปราบเพศภัยทั้งปวง

ขันบ้านใหม่ พระมหาณจะเป็นผู้นำเจ้าของบ้าน ขันบ้านใหม่เพื่อเป็นศิริมงคล

พิธีกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นบทบาทสำคัญของพระมหาณในอีดีตรุษบิดาของพระมหาณปัจจุบัน คือ พระมหาณดำเนินการในสงกรานต์ พระมหาณนำไป พระมหาณทั้งสามได้เสียบริวารไปนานแล้ว หลังจากนั้นพิธีกรรมของทางราชการดังกล่าวไม่มีพระมหาณเข้าไปร่วมทำพิธีอีกเลย

นอกจากพิธีกรรมของชาวบ้านที่พระมหาณปัจจุบันได้เข้าไปร่วมดังกล่าวแล้ว ยังมีการประกอบพิธีอื่น ๆ อีกได้แก่ พิธีขอที่เพื่อตั้งบ้านตั้งเมืองใหม่ พิธีแก้อุบาทร์ จัญไร 108 ประการ และพิธีที่กระทำเป็นประจำปี คือ พิธีทำบุญปีใหม่ หรือพิธีทำบุญข้าวเม่า ซึ่งทำกัน

ในวันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 4 ที่วัดโนโตราราม สำราญเมือง จังหวัดพัทลุง โดยพระมหาณทั้งที่บัวและผู้มีเชื้อสายพระมหาณทั้งหมดจะมาร่วมกันที่วัดก่อนพlob ค่ำ ซึ่งทุกคนจะต้องนำข้าวเม่า ข้าวอ่อน ข้าวอ้อ เมือก มัน เกลือ พริก ถั่วงา มะพร้าว ข้าวเหนียว ข้าวเจ้า (ข้าวใหม่) มาเข้าร่วมพิธีทำบุญ โดยพระมหาณจะประกอบพิธีอ่านคัมภีร์บูชาพระเจ้า และรดน้ำเทวรูปที่เครา捧บูชา มีพระศิวนากูราช พระนางอุมา พระพิฆเนศวร พระ Narayen ஸ்வับกับการเปาสังข์ลิ้นบัมເຫາວົວຕອດທັງຄືນ ຈິນໄກສຶກສິງເວລາກ່ອນພຣະອາທິຍະຈະຂຶ້ນສູ່ອົບພໍາຈະທຳພິທີຕັກບາຕາໃບບັວ ພຣະມັນຈະສາດມນົດເປົາສັງໝັກແລ້ວ ການອາຫາຮາຈາກໃບບັວ ສ່ວນທີ່ເໜືອຈະຫ່ວດ້ວຍໃບບັນນິນ ນຳໄປຜົງໄຕໂຄນດັນໄມ້ໃຫຍ່ ເປັນອັນເສົ່ງຈິພິທີ

พิธีทำบุญปีใหม่ของพระมหาณ เป็นพิธีที่สำคัญที่สืบทอดกันมาเพื่อให้เหล่าเชื้อสายพระมหาณทั้งหลาย มาทำบุญร่วมกันปีละครั้ง โดยพระมหาณทำพิธีอ่านคัมภีร์สรเรสทริย์พระเจ้าทั้งห้าองค์ และสรงน้ำเทวรูป ส่วนที่ชาวบ้านเชื้อสายพระมหาณได้มีส่วนร่วมเพื่อพบปะญาติ ๆ ที่เป็นพระมหาณด้วยกัน ด้วยการได้ทำกิจกรรมร่วมกัน เป็นต้นว่า การทำข้าวเม่าคุกฤษມะพร้าว น้ำตาลกินด้วยกัน การกินข้าวอ้อ ข้าวอวน กิจกรรมนี้ทั้งผู้หญิงผู้ชายคนเฒ่าคนแก่ต่างก็ช่วยกันจัดเตรียมของตັກບາຕາโดยพระมหาณในตอนໄກສ່ວງ คือ การแกงគົ້ວ และแกงສັນ ซึ่งผักที่จะนำมาแกงในพิธีนี้ จะต้องนำมาแกะอย่างพิถีพิถัน โดยแกงគົ້ວนี้จะใช้ฟักทองนำมาหั่นซอยแกะสลักเป็นรูปดอกจัน ส่วนเมือก มัน บอน นำมาแกงສັນแกะสลักเหลาเป็นรูปดินสอ การแกงគົ້ວและแกงສັນเป็นแกงเฉพาะที่ใช้ในพิธีนี้เท่านั้น

จึงไม่เหมือนกับแกงโดยทั่ว ๆ ไป คือ แกงทั้งสองชนิดนี้ จะไม่ใส่กะปิ แกงคั่วจะใส่มะพร้าวขูด ('ไม่คัน') ผสมกับเครื่องแกง หรือ เกลือ ห้อม กระเทียม ขมิ้น ไม่ใส่เนื้อสัตว์ ใส่เฉพาะพอกทอง ส่วนแกงส้มใช้มะขามสด หรือ มะขามเปียก ก็ได้ตามกับเครื่องแกงเหมือนแกงคั่ว แต่ไม่ใส่กะทิ แกงกับเผือกมันและหัวบอน ซึ่งหันชอย แล้วเหลาเป็นรูปดินสอดักกล่าวแล้ว ชาวบ้านได้ร่วมกิจกรรมอยู่ร่วมกับพระมหาณใน การประกอบพิธีกรรม ตั้งแต่ค่ำจนถึงเช้าของวันใหม่จึงเสร็จพิธี

ความเชื่ออีกอย่างหนึ่งของพระมหาณพัทลุงที่ยังคงถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดมาอย่างต่อเนื่อง คือ การนั่งตาย เมื่อพระมหาณเสียชีวิตลงจะนำลงบรรจุในโถภูชี้ฟ้า ไม่มีลักษณะเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าวางในแนวตั้ง ฐานสอบเข้า ส่วนบนฝ่าทั้งสี่จะพยายามออก ขนาดพอที่จะบรรจุศพลง เป็นนั่งในท่านั่งพับเพียบพนมมือ และใช้มวยผมที่พระมหาณเร wen ไว้โดยไม่โกรนเลยมาผูก กับไม้ที่คาดไว้ด้านบนของโถภูชี้ฟ้า และมีการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาพุทธด้วยการนิมนต์พระมาสวัตพระอภิธรรมเหมือนชาวพุทธทั่วไป จะกีดกันกีวันก็ได้แล้ว แต่เจ้าภาพ จนถึงวันกำหนดฝังก็จะนำไปฝังที่สุสานพระมหาณที่วัดคุณกรวด หรือวัดนิโคตราราม โดยวางโถภูชี้ฟังลงไปในหลุมดินที่บุดเตรียมไว้ในแนวตั้ง เป็นอันเสร็จพิธีงานศพพระมหาณ เมื่อพระมหาณกลับไปรังบ้านจะมีพิธีกินข้าวเปียก โดยการหุงข้าวให้เปียกและนั่งกินบนกันครกคำข้าว ซึ่งพิธีการกินข้าวเปียกนี้ได้สูญหายไปนานแล้ว พระมหาณในปัจจุบันไม่สามารถสืบทอดได้ จึงไม่มีรายละเอียดของพิธีการกินข้าวเปียกให้ศึกษามากกว่านี้

ด้วยกาลเวลาและขนบธรรมเนียมปฏิบัติที่ค่อนข้างมีกฎเกณฑ์อย่างเคร่งครัดในการที่จะสืบทอดความเป็นพระมหาณ ทำให้พระมหาณพัทลุงในปัจจุบันมีจำนวนน้อยลงเรื่อย ๆ หากถึงเวลาสิ้นสุดของพระมหาณรุ่นนี้ไปแล้ว อนาคตเราจะมีมรดกภูมิธรรมทางความเชื่อในเรื่องศาสนาพุทธคงเหลือให้คนรุ่นหลังได้รับรู้ศึกษาอีกหรือไม่ ทั้ง ๆ ที่อดีตนั้นพระมหาณพัทลุงมีบทบาทและสถานะทางสังคมที่ได้รับการยกย่องนับถือเป็นผู้ประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ ทั้งที่เป็นพิธีหลวงและพิธีราชภารกิจที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของชาวพัทลุงมาเป็นเวลาเนินนาน ด้วยอายุขัยของพระมหาณในปัจจุบันที่ต่อรอง เพศเป็นพระมหาณอยู่นี้น่าจะเป็นผลหมายใจเชิงสุดท้ายของมรดกทางศาสนาพุทธที่แพร่หลายเข้ามายังสู่ดินแดนภาคใต้ของไทยตั้งแต่ศตวรรษที่ 10 เป็นต้นมา

